

Datum van inontvangstneming : 15/07/2022

Zaak C-352/22

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

1 juni 2022

Verwijzende rechter:

Oberlandesgericht Hamm (Duitsland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 mei 2022

Vervolgde persoon:

A.

Verzoekende partij:

Generalstaatsanwaltschaft Hamm

OBERLANDESGERICHT HAMM (hoogste rechterlijke instantie van de
deelstaat Nordrhein-Westfalen, Hamm, Duitsland)

BESLISSING

[OMISSIS]

Uitleveringszaak

(Verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie)

betreffende de Turkse staatsburger A.
geboren op [...] in B./Turkije,
wonende te E.,

[OMISSIS]

in verband met uitlevering van de vervolgde persoon door Duitsland aan
Turkije met het oog op strafvervolging wegens doodslag
(hier: verwijzing naar het Hof van Justitie van de Europese Unie
krachtens artikel 267 VWEU)

Naar aanleiding van de overlegging van het dossier door de Generalstaatsanwaltschaft Hamm (parket-generaal Hamm, Duitsland) heeft de tweede strafkamer van het Oberlandesgericht Hamm, bestaande uit

[OMISSIS] [informatie betreffende de rechtsprekende formatie],

op 19 mei 2022 beslist als volgt:

1.

[OMISSIS] [informatie betreffende de nationale procedure]

2.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt krachtens artikel 267 VWEU verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Moet artikel 9, leden 2 en 3, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (asielprocedurerichtlijn), gelezen in samenhang met artikel 21, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 (kwalificatierichtlijn), aldus worden uitgelegd dat de definitieve erkenning van een persoon als vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag van Genève in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Unieverplichting om het nationaal recht richtlijnconform uit te leggen (artikel 288, derde alinea, VWEU en artikel 4, lid 3, [VEU]) in die zin bindende werking heeft voor de uitleveringsprocedure in de lidstaat die om uitlevering van een dergelijke persoon is verzocht, dat daardoor de persoon niet mag worden uitgeleverd aan het derde land of het land van herkomst totdat de vluchtelingenstatus is ingetrokken of de duur ervan is verstreken?

3.

[OMISSIS] [informatie betreffende de nationale procedure]

Motivering:

I.

- 1 De vervolgde persoon (hierna: „A.”) is Turks staatsburger en Koerd. In 2010 heeft hij Turkije verlaten en in Italië om politiek asiel gevraagd. De territoriale commissie voor de toekenning van internationale bescherming Turijn (Italië) heeft A., na een persoonlijk onderhoud naar aanleiding van zijn daartoe strekkende verzoek, waarin hij heeft aangevoerd dat hij wegens vermeende ondersteuning van de PKK (Koerdische arbeiderspartij) door de Turkse autoriteiten wordt vervolgd, erkend als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: „Verdrag van Genève”). Hij is in het bezit van een door de Italiaanse autoriteiten afgegeven bewijs van

vluchtelingenstatus dat tot 25 juni 2030 geldig is. A. verblijft sinds juli 2019 permanent in de Bondsrepubliek Duitsland.

- 2 De Turkse autoriteiten hebben A. bij Interpol gesignaleerd met het oog op aanhouding ter fine van uitlevering teneinde hem, onder meer wegens doodslag, te vervolgen. De signalering is gebaseerd op het aanhoudingsbevel van strafrechter nr. 1 Bingöl (Turkije) van 3 juni 2020 [OMISSIS].

- 3 Aan A. wordt het volgende ten laste gelegd:

Om te beginnen zou A. op 9 september 2009 in Bingöl ruzie hebben gehad met familieleden over de teelt van tomaten op hun gemeenschappelijke veld. A. zou na deze discussie terug naar huis zijn gegaan en daar na een verbaal conflict met zijn vader en zijn broer, een schot met een geweer hebben afgegeven. Hierbij zou hij zijn moeder hebben getroffen, die later aan de daardoor opgelopen verwondingen zou zijn overleden.

- 4 De verwijzende rechter heeft bij beslissing van 24 november 2020 de voorlopige uitleveringsdetentie bevolen van de op 18 november 2020 gearresteerde A. en, na ontvangst via de daarvoor bestemde kanalen van de vereiste uitleveringsstukken die overeenkomen met de Interpolsignalering, heeft hij bij beslissing van 23 december 2020 de formele uitleveringsdetentie bevolen, die tot 14 april 2022 ten uitvoer is gelegd.

- 5 Bij beslissing van 2 november 2021 heeft de verwijzende rechter de uitlevering van A. aan Turkije met het oog op strafvervolging toelaatbaar verklaard en de voortzetting van de uitleveringsdetentie bevolen. In dit verband heeft hij onder meer uiteengezet dat er geen sprake is van een beletsel voor uitlevering in de zin van § 6, lid 2, van het Duitse Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen (IRG) (wet betreffende internationale rechtshulp in strafzaken; hierna: „IRG”), gelezen in samenhang met artikel 3, leden 1 en 2, van het Europees Uitleveringsverdrag (hierna: „EUV”). Uit het betoog van A., de door hem ingediende stukken en de bevindingen met betrekking tot de Italiaanse asielprocedure waarover de verwijzende rechter beschikt, zouden geen ernstige redenen blijken om aan te nemen dat het verzoek tot uitlevering voor een niet-politiek delict is gedaan met de bedoeling A. te vervolgen of te straffen op grond van zijn politieke gezindheid (artikel 3, lid 2, eerste alternatief, EUV) dan wel dat de positie van A. om een van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed (artikel 3, lid 2, tweede alternatief, EUV).

- 6 Met betrekking tot het feit dat de Italiaanse autoriteiten A. als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève heeft erkend, heeft de verwijzende rechter uiteengezet dat door deze erkenning geen algemeen uitleveringsverbod is ontstaan. De uitleveringsprocedure en de asielprocedure – in het binnenland of zoals hier in het buitenland – zijn afzonderlijke procedures waarin in beginsel uiteenlopende beslissingen kunnen worden gegeven. Beslissingen van de administratieve autoriteiten en rechters hebben voor de uitleveringsprocedure,

zoals blijkt uit § 6, tweede volzin, van het Duitse Asylgesetz (asielwet; hierna: „AsylG”), geen bindende werking, maar hebben voor de afzonderlijke toetsing van de voorwaarden van § 6, lid 2, IRG en artikel 3, lid 2, EUV in de uitleveringsprocedure een indicatieve waarde.

- 7 Vervolgens heeft de verwijzende rechter met betrekking tot de persoon van A. zelf een inschatting gemaakt van de dreiging gelet op de situatie in de verzoekende staat – de Republiek Turkije – en op basis daarvan, rekening houdend met het betoog van A. in de Italiaanse asielprocedure, dat de verwijzende rechter uit toegezonden processtukken van de procedure aldaar bekend was, alsmede in deze uitleveringsprocedure, nader uiteengezet dat de toezeggingen van de Turkse autoriteiten in de nota-verbaal van 9 februari 2021, die inhouden dat in de tegen A. gevoerde procedure, in het geval van zijn uitlevering, de uit de artikelen 5 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) voortvloeiende normen – en daardoor ook een eerlijk proces – gewaarborgd zijn, als betrouwbaar moeten worden aangemerkt. Er bestaat geen ernstige, concrete dreiging voor A. dat hij, indien hij naar Turkije wordt uitgeleverd, daar wordt vervolgd op grond van zijn politieke gezindheid als bedoeld in § 6, lid 2, IRG, gelezen in samenhang met artikel 3, lid 2, EUV.
- 8 [OMISSIS] [informatie betreffende de nationale procedure]
- 9 Tegen de beslissing van de verwijzende rechter van 2 november 2021 heeft A. een grondwetklacht ingediend bij het Bundesverfassungsgericht (Duits federaal grondwettelijk hof). Bij beslissing van 30 maart 2022 (zaak: 2 BvR 2069/21), heeft het Bundesverfassungsgericht de beslissing van de verwijzende rechter van 2 november 2021 vernietigd voor zover daarbij de uitlevering toelaatbaar is verklaard, en de zaak in zoverre terugverwezen naar de verwijzende rechter. Het Bundesverfassungsgericht heeft beslist om zich voor het overige niet uit te spreken over de klacht van A.

Het Bundesverfassungsgericht heeft als motivering van zijn vernietiging in zijn beslissing van 30 maart 2022 nader gespecificeerd dat de verwijzende rechter het grondrecht van A. dat voortvloeit uit artikel 101, lid 1, tweede volzin, van het Duitse Grundgesetz (GG) (grondwet), waarin is bepaald dat niemand het recht op toegang tot de bij de wet aangewezen rechter mag worden ontnomen, heeft geschonden, doordat hij, in strijd met artikel 267, derde alinea, VWEU, het Hof niet heeft verzocht om een prejudiciële beslissing over de in casu opgeworpen en onbeantwoorde vraag over het Unierecht, die relevant is voor de beslechting van het geding, namelijk of de definitieve erkenning van A. als vluchteling door de Italiaanse autoriteiten op 19 mei 2010 bindende werking heeft voor de uitleveringsprocedure in de Bondsrepubliek Duitsland, op grond van de Unieverplichting om het nationaal recht richtlijnconform uit te leggen (artikel 288, derde alinea, VWEU en artikel 4, lid 3, VEU) en bijgevolg in de weg staat aan uitlevering van A. aan Turkije.

- 10 De verwijzende rechter heeft bij beslissing van 14 april 2022 het bevel tot formele uitleveringsdetentie van 23 december 2020 voorwaardelijk geschorst en het verzoek van A. van 8 april 2022 tot opheffing van de formele uitleveringsdetentie afgewezen. A. is op 14 april 2022 vrijgelaten.

II.

1.

- 11 Aangezien het Bundesverfassungsgericht bij beslissing van 30 maart 2022 de beslissing van de verwijzende rechter van 2 november 2021 – waartegen volgens § 13, lid 1, tweede volzin, IRG geen gewoon rechtsmiddel meer openstond – heeft vernietigd wat de toelaatbaarheid van de uitlevering van A. betreft, moet overeenkomstig § 33 IRG opnieuw daarover worden beslist.

2.

- 12 In dit verband verzoekt de verwijzende rechter het Hof om antwoord te geven op de hierboven geformuleerde prejudiciële vraag.

3.

- 13 De beantwoording van deze vraag is relevant voor de beslissing van de verwijzende rechter in de onderhavige uitleveringsprocedure. Als rechter in eerste en laatste aanleg is de verwijzende rechter, gelet op de op grond van § 31, lid 1, van het Duitse Bundesverfassungsgerichtsgesetz (wet betreffende het federaal grondwettelijke hof) voor hem bindende beslissing van het Bundesverfassungsgericht, krachtens artikel 267, derde alinea, VWEU verplicht om de vraag die relevant is voor de beslechting van het geding, aan het Hof voor te leggen.

- 14 Aangezien is voldaan aan de voorwaarden voor toelaatbaarheid als bedoeld in het EUV, er geen andere belemmeringen voor uitlevering bestaan en A. volgens de overtuiging van de verwijzende rechter in Turkije geen vervolging riskeert wegens zijn politieke gezindheid, zodat ook het zogenoemde beginsel van non-refoulement als bedoeld in artikel 33 van het Verdrag van Genève zich niet tegen uitlevering verzet, hangt de toelaatbaarheid van de uitlevering van A. af van het antwoord op de vraag of de definitieve erkenning van A. als vluchteling door de Italiaanse autoriteiten op 19 mei 2010, op grond van de Unieverplichting om het nationaal recht richtlijnconform uit te leggen (artikel 288, derde alinea, VWEU en artikel 4, lid 3, VEU), bindende werking heeft voor de uitleveringsprocedure in de Bondsrepubliek Duitsland en bijgevolg in de weg staat aan een uitlevering aan Turkije, totdat de vluchtelingenstatus is ingetrokken of de duur ervan is verstreken.

Indien het Italiaanse asielbesluit bindend zou zijn voor de onderhavige uitleveringsprocedure, zou § 6, lid 2, IRG, gelezen in samenhang met artikel 3, lid 2, EUV, wegens de in dat geval aan te nemen vervolging op grond van

politieke gezindheid in de weg staan aan de uitlevering en zou de uitlevering van A. ontoelaatbaar moeten worden verklaard en het bevel tot formele uitleveringsdetentie van 23 december 2020 van de verwijzende rechter moeten worden ingetrokken.

4.

- 15 De prejudiciële vraag is in de doctrine omstreden en tot dusver nog niet beantwoord in de nationale rechtspraak – het Bundesverfassungsgericht heeft in een beslissing van 13 april 1983 (1 BvR 866/82, 1 BvR 890/82) de vraag naar een mogelijke bindende werking bij een definitieve erkenning als vluchteling uitdrukkelijk opengelaten – en evenmin in de rechtspraak van het Hof.

a)

- 16 Het Bundesverfassungsgericht heeft in zijn beslissing van 30 maart 2022 met betrekking tot het geschil het volgende uiteengezet:

- 17 „[OMISSIS] Basisnorm van het geschil wat Europese wetgeving betreft, was artikel 7 van richtlijn 2005/85/EG, die inhoudt dat een uitlevering tijdens een lopende asielpcedure uitsluitend mag plaatsvinden binnen de Europese Unie, namelijk op grond van een Europees aanhoudingsbevel, of aan internationale strafhoven of tribunalen. Richtlijn 2005/85/EG is buiten werking gesteld en vervangen door richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013, waarvan artikel 9 het vorige artikel 7 heeft vervangen. Thans kan een lidstaat volgens artikel 9, lid 3, van richtlijn 2013/32/EU een verzoeker uitleveren aan een derde land wanneer de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een uitleveringsbesluit niet zal leiden tot direct of indirect refoulement in strijd met de internationale en Unie-verplichtingen van die lidstaat.”

- 18 (b) In de doctrine wordt hieruit geconcludeerd dat vanaf het moment dat de vluchtelingenstatus definitief is erkend door een EU-lidstaat, in ieder geval een uitlevering aan een derde land op grond van Unierecht niet meer toelaatbaar is en § 6, tweede volzin, AsylG, op grond waarvan de beslissing over de erkenning als asielgerechtigde of de verlening van internationale bescherming in uitleveringsprocedures niet bindend is, mutatis mutandis richtlijnconform moet worden uitgelegd. [OMISSIS] [vindplaatsen en andere uiteenzettingen over de rechtsleer]

- 19 (c) De tegengestelde opvatting in de doctrine [vindplaatsen] [OMISSIS] houdt in dat artikel 7, lid 2, van richtlijn 2005/85/EG erop wijst dat de richtlijngevers op Unieniveau asiel- en uitleveringsprocedures hebben beschouwd als van elkaar onafhankelijke, op zichzelf staande procedures en een bindende werking van het asielbesluit in de uitleveringsprocedure niet mag worden voorgeschreven. [OMISSIS] [vindplaatsen en andere uiteenzettingen over de rechtsleer]

b)

20 Tot op heden heeft het Hof zich nog niet uitputtend geuit over de uitlegging van artikel 9, leden 2 en 3, van richtlijn 2013/32/EU, gelezen in samenhang met artikel 21, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU, en tevens nog geen definitief antwoord gegeven op de vraag die relevant is voor de beslechting van het geding, zodat de verwijzende rechter het Hof verzoekt om beantwoording van de hierboven geformuleerde prejudiciële vraag.

5.

21 De verwijzende rechter houdt op grond van een voorlopige juridische beoordeling vast aan zijn opvatting die ten grondslag ligt aan zijn beslissing van 2 november 2021 over de toelaatbaarheid, die inhoudt dat de definitieve erkenning van A. als vluchteling door de Italiaanse autoriteiten niet bindend is voor de onderhavige uitleveringsprocedure en bijgevolg geen belemmering vormt voor de uitlevering van A., en dat A. na beoordeling van alle thans bekende omstandigheden in het geval van uitlevering aan zijn land van herkomst daar geen vervolging riskeert wegens politieke gezindheid, zodat er geen sprake is van een beletsel voor uitlevering in de zin van § 6, lid 2, IRG, gelezen in samenhang met artikel 3, lid 2, EUV.

a)

22 Tegen een dergelijke bindende en dus opschortende werking van het Italiaanse asielbesluit op de uitlevering pleit volgens de verwijzende rechter in beslissende mate dat uit de regeling in artikel 7, lid 2, van richtlijn 2005/85/EG en in artikel 9, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU kan worden afgeleid dat het bij de asielprocedure en de uitleveringsprocedure gaat om van elkaar onafhankelijke, op zichzelf staande procedures. Noch richtlijn 2013/32/EU, noch richtlijn 2011/95/EU bevatten uitdrukkelijke bepalingen waarin een bindende werking is vastgelegd.

b)

23 Bovendien kan tussen de erkenning van de vervolgte persoon als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève en de inleiding van de uitleveringsprocedure – net als in het onderhavige geval – een langere periode zijn verstreken, waarin de omstandigheden die voor de asielverlening doorslaggevend zijn, gewijzigd kunnen zijn. Indien in het kader van de toetsing van de toelaatbaarheid van de uitlevering door de aangezochte lidstaat de definitieve erkenning van de vervolgte persoon als vluchteling in een andere lidstaat – in casu Italië – bindend zou zijn, dan zou, wanneer nieuwe omstandigheden bekend worden die een afwijkende beoordeling rechtvaardigen van de vraag of sprake is van politieke vervolging, een procedure inzake intrekking van de vluchtelingenstatus in een andere lidstaat – in casu Italië – moeten plaatsvinden, die veel tijd in beslag neemt. Dit zou echter moeilijk verenigbaar zijn met het in detentiezaken geldende beginsel van een versnelde uitvoering van de procedure, aangezien de vervolgte persoon zich in de regel in uitleveringsdetentie bevindt.

c)

- 24 Ten slotte is volgens de verwijzende rechter een uitlevering van A. ondanks een definitieve erkenning als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève in het land van herkomst, een derde land, toelaatbaar, voor zover deze uitlevering – zoals in casu – niet in strijd is met het internationale recht en het Unierecht (met name artikel 18 en artikel 19, lid 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie). De verwijzende rechter acht dit verenigbaar met het door het Hof herhaaldelijk als gewettigd doel erkende voorkoming van straffeloosheid van personen die een strafbaar feit hebben gepleegd of daarvan worden verdacht en zich verplaatsen op de vrije interne markt van de Europese Unie (zie met betrekking tot het benadrukken van dit doel arrest van 2 april 2020, *Ruska Federacija*, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, punt 60, en aldaar aangehaalde rechtspraak). Indien de uitlevering met het oog op strafvervolging op grond van een verplichting om de asielerlening te erkennen zonder verdere toetsing ontoelaatbaar zou zijn, dan zou dit in de praktijk in de meeste gevallen leiden tot de straffeloosheid van de vervolgte persoon. Het is juist dat in de Bondsrepubliek Duitsland op grond van § 7, lid 2, punt 2, Strafgesetzbuch (StGB) (wetboek van strafrecht) – theoretisch – een strafprocedure kan worden ingeleid tegen de vervolgte persoon. Dit kan echter in de praktijk niet worden uitgevoerd, aangezien de bewijsmiddelen – waaronder getuigen – zich in Turkije bevinden dan wel verblijven en de verkrijging ervan door de Duitse rechtshandavingsinstanties dan wel het horen van de getuigen in Turkije uiteindelijk niet mogelijk is.

In gevallen van tenuitvoerlegging van een straf is vaak niet voldaan aan de voorwaarden voor de overname daarvan volgens het recht van het land van verblijf.

Voorschriften die in deze beslissing worden genoemd, zijn vermeld in de bijlage bij deze beslissing.

[OMISSIS]

Bijlage bij de beslissing van de verwijzende rechter van 19 mei 2022:

De in de verwijzingsbeslissing geciteerde toepasselijke voorschriften luiden als volgt:

Artikel 9 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (asielprocedurerichtlijn):

1. Verzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dat recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.
2. De lidstaten mogen alleen een uitzondering maken voor de gevallen waarin een verzoeker een volgend verzoek doet, zoals bedoeld in artikel 41 of wanneer zij een persoon zullen overdragen of uitleveren, naar gelang van het geval, aan hetzij een andere lidstaat uit hoofde van verplichtingen overeenkomstig een Europees aanhoudingsbevel of anderszins, hetzij aan een derde land of aan internationale strafhoven of tribunalen.
3. Een lidstaat kan een verzoeker krachtens lid 2 alleen uitleveren aan een derde land wanneer de bevoegde autoriteiten zich ervan hebben vergewist dat een uitleveringsbesluit niet zal leiden tot direct of indirect refoulement in strijd met de internationale en Unie-verplichtingen van die lidstaat.

Artikel 7 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (asielprocedurerichtlijn, oude versie):

1. Asielzoekers mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dit recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning.
2. De lidstaten kunnen alleen een uitzondering maken voor de gevallen waarin een volgend asielverzoek overeenkomstig de artikelen 32 en 34 niet verder zal worden behandeld of wanneer zij een persoon zullen overdragen of uitleveren, naar gelang van het geval, aan hetzij een andere lidstaat uit hoofde van verplichtingen overeenkomstig een Europees aanhoudingsbevel of anderszins, hetzij een derde land of internationale strafhoven of tribunalen.

Artikel 21, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (kwalificatierichtlijn):

1. De lidstaten eerbiedigen het beginsel van non-refoulement met inachtneming van hun internationale verplichtingen.

§ 6, lid 2, IRG (Gesetz über die internationale Rechtshilfe in Strafsachen; Duitse wet betreffende internationale rechtshulp in strafzaken):

- (1) [...]
- (2) Uitlevering is niet mogelijk, indien ernstige redenen bestaan om aan te nemen dat de vervolgte persoon, wanneer hij wordt uitgeleverd, wordt vervolgd of gestraft op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, lidmaatschap van een bepaalde sociale groep, of politieke gezindheid, dan wel dat zijn positie om een van deze redenen ongunstig wordt beïnvloed.

Artikel 3, leden 1 en 2, EUV (Europees uitleveringsverdrag):

1. Uitlevering wordt niet toegestaan, indien het strafbare feit waarvoor zij wordt verzocht, door de aangezochte partij als een politiek delict of als een met een dergelijk delict samenhangend feit wordt beschouwd.
2. Hetzelfde geldt, indien de aangezochte partij ernstige redenen heeft aan te nemen dat het verzoek tot uitlevering voor een niet-politiek delict is gedaan met de bedoeling een persoon te vervolgen of te straffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid, dan wel dat de positie van de betrokkene om een van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed.

§ 6 AsylG (Asylgesetz) (Duitse asielwet)

De beslissing op het asielverzoek is bindend in alle gevallen waarin de erkenning als asielgerechtigde of de verlening van internationale bescherming in de zin van § 1, lid 1, punt 2, juridisch relevant is.

Dit geldt niet voor de uitleveringsprocedure alsmede de procedure volgens § 58 a van het Aufenthaltsgesetz (Duitse wet inzake verblijf).

§ 7 Strafgesetzbuch (StGB) (Duits wetboek van strafrecht):

- (1) Het Duitse strafrecht is van toepassing op feiten die in het buitenland ten nadele van een Duitser zijn gepleegd, wanneer het feit op de plaats

waar het is gepleegd strafbaar is gesteld of wanneer de plaats waar het feit is gepleegd niet onder enige strafrechtelijke jurisdictie valt.

- (2) Het Duitse strafrecht is van toepassing op andere feiten die in het buitenland zijn gepleegd, wanneer het feit op de plaats waar het is gepleegd strafbaar is gesteld of wanneer die plaats niet onder enige strafrechtelijke jurisdictie valt en de dader
  1. ten tijde van het feit Duitser was of dat daarna is geworden, of
  2. ten tijde van het feit een vreemdeling was, hij op het nationale grondgebied is aangetroffen en hij, hoewel de uitleveringswet zijn uitlevering gelet op de aard van het feit toestaat, niet wordt uitgeleverd omdat niet binnen een redelijke termijn een uitleveringsverzoek is ingediend, het verzoek is afgewezen of de uitlevering niet kan worden uitgevoerd.